

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'HOME DE MALA FE

per VINYALS

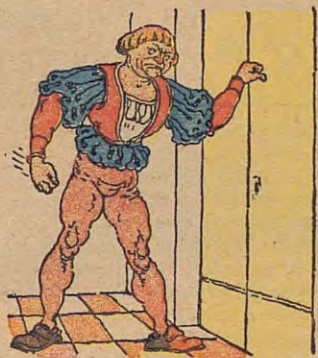
Jesús i un caminant, demanaren acolliment a easa d'un home de mal geni.

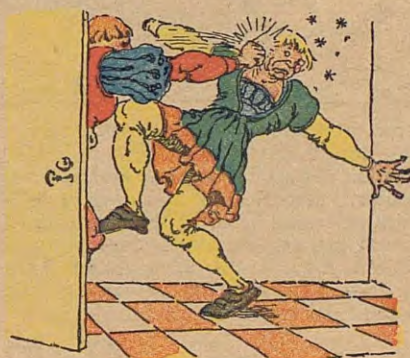
L'home encara que de mal geni, era hospitalari, i els donà acolliment per la nit.

Jesús demanà al company que com ell fes oració.

El petit murmurí que feien molestà l'amo, que tot irat truca a la

porta i clavà una castanya al que obrí. La víctima callà el seu infortuni

i tornaren a resar, però el company ara, de mala gana.

L'home tornà a trucar, però aquesta vegada armat d'una estaca.

Jesús anà a obrir puix el company s'excusà, pensant que així els cops anirien repartits.

Però restà burlat, car l'amo, creient que era el mateix qui obria, digué: Primer ha rebut un, ara rebrà l'altre i apallissà novament el mal company.

Robinson 1926 o un any de vacances

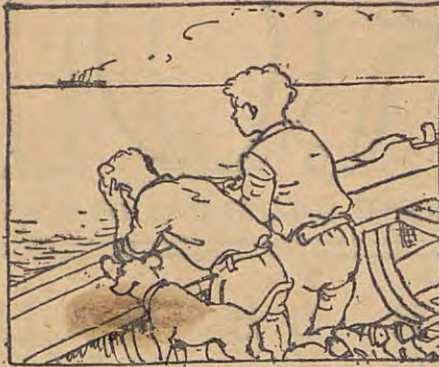
Text d'en JOAQUIM FECIT

(Acabament)

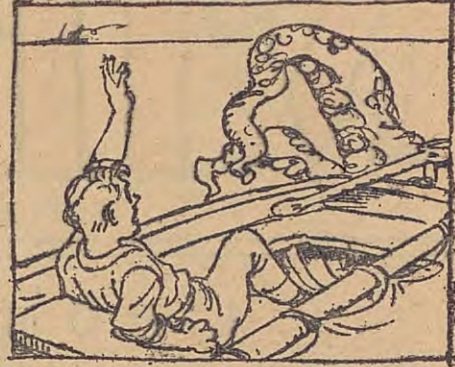
Dibuixos d'en MIRET

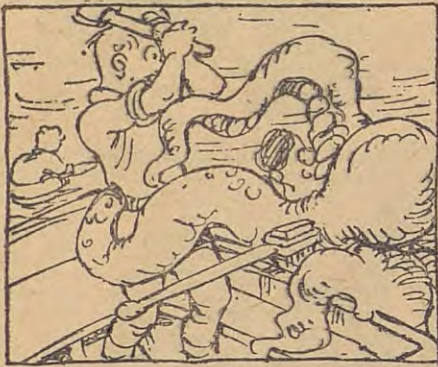
Hissaren una bandera anglesa que trobaren i com que el crepuscle ja era iniciat encengueren una bengala vermella amb la confiança que seria percebuda des del vaixell. Amb quina ànsia esperaven veure senyals de resposta! Els segons els semblaven hores! Per fi els semblà notar una resplendor verda en el vapor, però no s'atrevien a creure-ho, no seria il·lusió... les mateixes ànsies seves de què fos veritat?

A mida que el sol anava apagant les seves resplendors, les senyals del vapor es feien més visibles, fins que als nostres amiguets ja no els restà dubte que per fi anaven a posar terme a aquelles estrafalàries aventures. No sabien pas el que els passava, s'abraçaven, reien i ploraven i en un mateix esclat s'agenollaren i donaren mercès a Déu i a la Moreneta de Montserrat, als qui mai havien deixat d'encomanar-se.

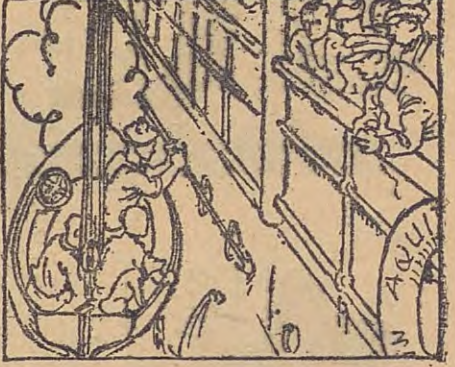
De sobte una sotragada els féu estremir. Bo! encara no hem acabat d'ensurts! exclamà en Rafel i de seguit veieren un braç enorme de pop que s'encastà a l'orla de popa; com un llampec els passà pel pensament la fi de l'anglès i simultàniament temeren que igual havia d'ésser la llur; però es defensarien! I agafant una destrai s'hi abraonà en Rafel mentre en Quimet a trets li apuntava al sac. Un dels

monstruosos tentàculs entortolligà al valent Rafel qui amb tot i seccionar-lo d'un encertat cop, no pogué evitar el caure a l'aigua. Ràpid com el pensament en Quimet li llençà un salvavides mentre continuava la penosa lluita. Dòlar amb una habilitat inexplicable, mossegava el coll del pop, i en Quimet amb la destrai feia destrossa en els tentàculs. Fina'ment d'un cop definitiu

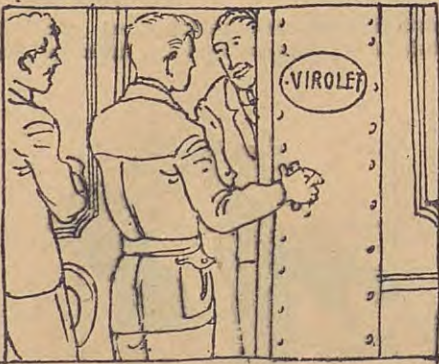
amb un rem, en Quimet logrà estabornir son fantàstic rival. Encara li restà delit per ajudar a hissar en Rafel i el Dòlar. I llavors, amb una alegria delirant veieren a curta distància un ràpid canot que venia a buscar-los. Aquells valents jovenets que fins a darrera hora hagueren de lluitar tant, foren conduïts a bord del vapor Aquitaine de nacio-

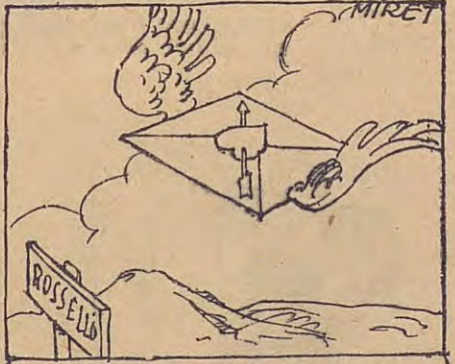
nalitat francesa, que es dirigia a Marsella, prèviament altres escales. Foren cordialíssimament rebuts a bord pel capità i oficialitat i els passatgers que feien tot quan sabien per a obsequiar-los. No cal dir que després de servir-los reconfortants «bouillons» hagueren d'explicar amb son incomplet francès les aventures que ja nostres lectors coneixen. S'havia organit-

zat per la nit una festa en son honor, però ells digueren, tot agraint-ho molt, que preferien anar a dormir, i perquè se'n fessin ben bé càrrec, fou deixada la festa per l'endemà. No cal dir que el primer que feren els eixerits i ardits catalanets fou enviar un radiograma a casa seva, que fou rebut amb la consegüent alegria. Ja els donaven per morts. A bord venien, amb llurs fami-

lies, naturalment, dues xamoses xiquetes del Rosselló, de seguit foren simpàtiques als nostres amiguets. Amb tanta satisfacció per tots conceptes ni en Rafel ni en Quimet hi veien de contents trobant així, curtíssim el viatge. Desembarcaren dimecres passat a Marsella i ahir ja eren a Barcelona, on foren entusiàsticament rebuts pels seus pares i família tota. Des d'aquestes

planes tenim el goig de donar-los la nostra més viva admiració. Encara que sigui indiscreció no sabem estar-nos de dir que hi ha molt bones relacions amb les companyes de viatge del Rosselló. Sembla que la cosa acabarà bé com correspon a tota novel·la que s'estima i aquesta història, ja ho sembla tota una novel·la!

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

PROBLEMA

El metge visitava un pobre malalt que patia de tres o quatre mals diferents.

— Miri — digué el doctor — haurà

de prendre aquestes píldores pel fetge, aquestes pels ronyons, unes tablettes per la melsa i unes pastilles pels bronquis.

— Però, doctor — féu el pacient alarmat — com sabrà cadascú d'aquests remeis on ha d'anar?

CONVENÇUT

Dos caçadors van trucar a la masia d'en Tòfol Capdur, i li van dir:

— Acabem de trobar un cadàver prop la riera i ens pensàvem que éreu vós.

— De debò? — féu en Tòfol, alarmat. — Com era?

— Home, de la vostra alçada, si fa no fa.

— Duia barretina, com jo?

— Sí.

— I faixa?

— També.

— I espadnyes?

— Sí.

— Espadnyes obertes o closes?

— Closes.

— Ah! — féu en Tòfol, amb satisfacció — no era jo, doncs, perquè sempre les duc obertes.

PASSEN ALTS

Mestre: — Quants fan quatre?

Deixeb'le: — Dos per dos.

— I quants fan un milió?

— Molt poca gent.

PAL·LIDESA

En Peret acabava de caure d'una bastida i havia mort. Els paletes decidiren enviar en Joan a dir-ho a la mare de la víctima.

Al cap de poca estona, l'enviat tornava.

— I doncs — li preguntà un dels companys. — Ja li has dit amb precaució?

— Precaució? Prou. Li he dit: «Mireu, el vostre fill no vindrà a dinar.» I abans que tingués temps d'espantar-se, he afegit: «Ni a sopar ni a dormir, perquè ha caigut de la bastida, i és mort».

— Brètol! això és manera de dir les coses! I què ha fet la pobra dona?

— Doncs veuràs que en sentir que havia mort, s'ha tornat blanca, tan blanca com la teva camisa. No, més blanca — afegí, després de mirar detingudament la peça al·ludida.

LA MONA

Quan el senyor Canons arribà a casa, trobà la senyora Canons tota amotinada.

— I doncs, què et passa?

— Que tenim una cuinera molt divertida.

— Què ha fet?

— S'ha begut l'aiguardent de fer estofat i ara és a la cuina asseguda a terra i provant de fer mitja amb un cabdell de fideus!

NATURALMENT

— Així que vaig saber caminar, vaig saber tocar el piano.

— Vet aquí perquè toques amb els peus!

CAL DESPERTADOR

En Pau Patau comprà una caseta als afores, i per tal d'assegurar-se contra els lladres, adquirí un enorme gos de guàrdia i el lligà al jardí

per En GUILLEM D'OLORÓ

Però una nit, entraren lladres a la casa i el gos no el sentí, sinó que restà ben adormit en la seva garita.

A l'endemà, en Pau Patau anà a queixar-se al venedor de gossos, el qual li contestà:

— Aquest gos defensa, però no vigila. Ara cal que en compri un de petit que vigili i no defensi i que desporti el gran quan entrin lladres.

CORTESIA

El sastre tenia un compte pendent amb en Capvert, el qual mai no pagava. Per fi el creditor es va cansar i decidí demanar-li els diners.

— Joan — digué al seu dependent — fes una carta demanant el seu deute al senyor Capvert. Però una carta cortès i atenta, eh!

— Molt bé — féu el dependent — vol fer el favor de dir-me si estafador s'escriu amb h?

PROGRESSOS

— Com te va el nou treball, Peret?

— Molt bé, ascendeixo cada dia.

— Caram! quina feina fas!

— «Groom» de l'ascensor.

SOMIANT

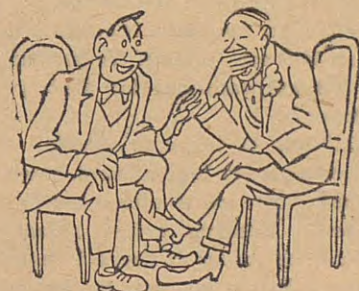
— L'altre dia pensava tenir un parlat que era un veritable somni.

— I què?

— Que en despertar-me em vaig convèncer que era un veritable somni!

LA LLAUNA

— No ho saps? — féu el contista llauna a un dels seus amics. — L'altre

dia en Pere es va dislocar la barra badallant.

— Sí? Quina història li explicaves?

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

EL TSAREVITX NICOLAI

(Continuació)

ni un ésser vivent hi habités. De sobte grinyolaren les frontisses del pont llevadís i aquest s'abaixà: Al fons del portal en Nicolai veié una dona d'un aspecte esgarrifós i macàbric. Només tenia com una vintena d'anys més l'expressió i el color pàl·lid del seu rostre embasardien i eriçaven els cabells. Ell quedà perplex i no sabia què fer; aleshores ella li digué amb una veu que semblava eixir d'una tomba:

— Germà: Quant de temps sens vo'ler venir a veure ta germana! Entra, que el palau és teu...

El primer impuls d'ell fou el de fugir, mes el desig de reveure sa cambra, la cavallerissa en la qual el vell palafrener li contava aquelles meravelloses històries que ja casi havia oblidat... i tantes coses caríssimes, l'obligà a entrar a dins del castell. En arribar a la gran sala menjador la germana li digué:

— Seu, germà meu i, si vols, sona una estona l'arpa mentre jo preparo el dinar.

El tsarevitx Nicolai es va assegurar a sonar l'arpa i vet aquí que al cap de poc que tocava, eixí del seu cau un ratolinet que s'enfilà cordes de l'arpa amunt i li digué amb veu humana:

— Salva't, tsarevitx Nicolai! Fug corrent tant com puguis! Ta germana bruixa s'està esmolant les dents per menjar-te!

Així que el tsarevitx Nicolai oí aquelles paraules fugí escapat, muntà a cavall i arrencà a córrer a galop, mentre el ratolinet corria amunt i avall per les cordes de l'arpa i botent de l'una a l'altra. La germana bruixa, com oía sonar l'arpa no es podia imaginar que son germà ja s'havia escapat; s'esmolà ben bé les dents i entrà

al menjador per devorar-lo: Si haguesiu vist com s'enfurià en veure la cambra buida i adonar-se que aquell qui sonava l'arpa era un ratolinet que en veure-la s'escabullí per terra i cuità a amagar-se a la seva coveta!

La bruixa, petant de dents i flastomant arrencà a córrer per empaïtar son germà Nicolai i al cap de poca estona, aquest, en girar-se i veure que sa germana ja quasi l'aconseguia, sacsejà el mocadoret que li havien regalat les dues cosidores que ell havia rejoyentit i a l'instant es formà entre ell i la bruixa un estany immensament ample i profund. Sa germana es tirà a l'aigua i passà nedant l'estany. En Nicolai ja era tant lluny que havia trobat son amic el gegant Vertodub, mes ella, en havent passat el llac, apretà a córrer amb més velocitat. Ja s'anava atansant!

Aleshores, Vertodub, en veure passar fugint a galop el tsarevitx Nicolai, comprengué que sa germana la bruixa el perseguia i començà d'arrencar abets i roures i pins i els anà apilant uns damunt d'altres fins que formà un mur d'arbres que impedièn el pas.

En arribar allí la bruixa començà a ratar els arbres i així anà obrint-se pas a través del mur de soques. Per fi arribà a l'altra banda, i el tsarevitx Nicolai era tant lluny que ja havia arribat allí on treballava el gegant Vertohetz. La bruixa apretà a córrer mes que mai... ja s'anava atancant..., amb un xic més ja atraparà en Nicolai i aquest seria devorat irremissiblement...

En Vertohetz comprengué el perill que corria el seu amic i agafà una muntanya de les més altes i la voltejà de tal manera que anà a caure entre en Nicolai i la bruixa: En Nicolai era

salvat! La bruixa, aleshores, escalà la muntanya amb una velocitat vertiginosa; en Vertohetz tombà una altra muntanya al damunt de la primera; encara anà a buscar-ne una altra per tombar-la al damunt de les altres dues però arribà tard: la bruixa ja havia passat les dues muntanyes i ja tornava a córrer a l'encalç del tsarevitx Nicolai. Aquesta vegada ja era més prop que mai:

— Ara sí que no te m'escaparàs! — li cridava amb aquella veu que glaça va l'ànima.

Mes en aquell instant en Nicolai arribà al palau de la germana del Sol:

— Germana, la bona germana del Sol Radiant! — cridà el tsarevitx. — Obra'm el finestral!

La germana del Sol obrí, el cavall féu un salt meravellos i entrà al castell.

La bruixa començà a cridar des de fora demanant que li entreguessin el seu germà:

— Que ens posin a tots dos en unes balances — cridava la bruixa. — Si jo peso més que ell, me'l menjaré, i si ell pesa mes que jo, que em matin!

La germana del Sol s'hi conformà i tragué les balances de mesurar el temps que són enormes però van molt fines; i en un plat hi pujà el tsarevitx Nicolai. Aleshores la bruixa saltà a l'altre plat amb totes les seves forces. La balança a favor de la bruixa fou tremenda, mes en Nicolai l'aprofità fent un bon salt en l'aire amb tanta força que arribà al palau del Sol, el qual ja no el deixà baixar mai més.

La bruixa prengué una enrabiada tan grossa que es va morir allí mateix.

Qui no ho vulgui creure que ho vagi a veure.

L A N O I A E S P A V I L A D A

Una vegada eren dos germans, l'un pobre i l'altre ric, i heus ací que un dia anaren a mercat tots dos plegats: El ric anava muntat en un carro tirat per un cavall arrogant i el pobre anava a dalt d'una trista burra.

Com era a l'hivern, molt aviat se'ls féu nit i decidiren acampar en un recolze del camí, encengueren foc, soparen cada u del seu i en havent acabat, ben aviat quedaren tots dos adormits.

Heus ací que mentre dormien, la burra del pobre tingué un burret xic i graciós, el qual, en venir al món, no podent-se tenir dret, rodolà fins a sota del carro del germà ric. A l'endemà el primer en despertar-se fou el ric i cuità de cridar son germà, el pobre, dient-li:

— Desperta't, germà, desperta't i gaita quin burret més graciós i bonic ha tingut el meu carro!

El pobre es despertà i en veure el que havia passat reclamà immediatament:

— Ah no, germà! Això ja saps bé prou tu que no pot pas ésser. On s'ha vist mai que d'un carro en pugui néixer un burret? Aquest burret és de la meva somera!

— Però home! — insistí el ric — si fós de la teva somera bé estaria al seu costat i no a sota del meu carro!

Aquestes i moltes altres raons s'anaren proposant l'un a l'altre i així anaren discutint fins arribar a ciutat sens poder arribar a posar-se d'acord. Aleshores decidiren anar als tribunals de justícia mes el ric subornà els jutges amb diner mentre el pobre no tenia per convèncer el tribunal altres «arguments» que la raó i la justícia de la seva causa. Tant i tant es va anar enredant el plet que fins arribà al propi Tsar, el qual manà que els dos germans compareguessin a la seva presència i, per tal de comprovar quin era dels dos el que tenia més talent, els va proposar les següents quatre endevinalles:

— Què és allò que al món és més ràpid i fort? Què és més gras i nodridor? Què és més tou i suau? I què és més agradós?

Després els hi donà tres dies de terme per pensar les solucions, dient-els-hi que al quart dia es presentessin a donar-li la resposta.

El ric quedà una estona pensatiu i després es recordà d'una comare ami-

ga seva, que era una dona de molta astúcia, i decidí anar-la a veure i demanar-li consell. La comare feia diu que no l'havia vist i tingué gran alegria amb la seva visita: Li preparà dinar i mentrestant li preguntà:

— Com és que estàs tan amoïnada?

— Estic amoïnada — respongué el ric — perquè el Tsar m'ha donat tres enigmes per resoldre i no sé com sortir-me'n.

— I quins enigmes són aquests?

— El primer és trobar què és allò que al món és més fort i més ràpid.

— Vès quina endevina'la! Home, el meu germà té una euga torda que no hi ha res al món que corri més que ella, i com que per altra banda mai no es cansa, doncs és la més forta que hi ha: Vés si corre que fins avença les mateixes llebres!

— El segon enigma és: Què és el més gras i nodridor del món?

— Mira: A baix a la cort tinc un porc que ja fa dos anys que l'estic engreixant; n'està tant de gras, que no es pot tenir dret: Compta si en deurà ésser d'alimentici!

(Continuarà)

La por

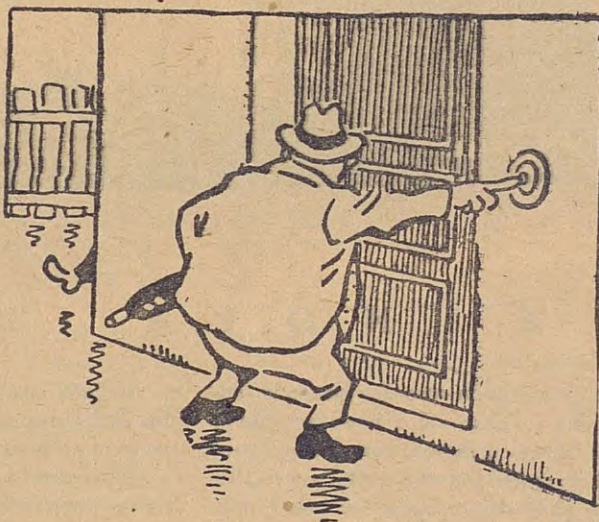
— Aquest pillo em ve al darrera per robar-me la cartera!

— Es necessari fugí.

— Em persegueix, ai de mi!

— Ja sóc a casa. Truquem!
Ja arribal Bona la fem?

— No em mateu. Ja us donaré la cartera i el dinè!

— De quina cartera em parla?
Si allà baix li ha caigut i corr a per tornar-la!

[De Pierrot, París

UN RETALLET DE CADA COSA.

El rei dels Karpantes: Porteu la sopa.
El cuiner: Blanca o negra, senyor?

De *The Humorist*, Londres

NOVES I COMENTARIS

Recentment a Londres foren robades algunes valuoses col·leccions de segells. Es sap que molts col·leccionadors de cap-i-cues han dipositat llurs àlbums al Banc.

Hom es pregunta com s'han de tractar les abelles malaltes. Amb respecte, segurament.

Ara que l'automòbil substitueix el camell en els deserts, els oasis consistiran en fonts de benzina.

Un tigre entrà en un restaurant de París. Un client que no s'havia adonat de la fera es meravellà de la inusitada lleugeresa dels cambres.

Hom demana que els carrers siguin més amples. Però llavors els embriacs hauran de caminar molt més quan facin esses.

Diu que les motocicletes aviat aniran molt barates. Alguns òptics projecten de regalar-ne al qui compri unes ulleres de xòfer.

Un arquet inventat recentment, permet tocar alhora les quatre cordes d'un violí. Molt bé, si així la música s'acaba quatre vegades més de pressa.

JEROGLIFIC COMPRIMIT POS diu mentides SEIR

DEL TEMPS ANTIC

Odisseu anomenat també Ulisses, navegava pel Mediterrani en tornar de la guerra de Troia. S'havia separat del reste de les naus gregues i anava perdut. Arribà a les costes de Sicília i desembarcà amb alguns companys per tal de procurar-se queviures.

La Sicília estava poblada llavors pels Cíclops o gegants que tenien un sol ull al front.

Odisseu i els seus companys entraren en la cova d'un d'aquests gegants, l'anomenat Polifem, al moment que ell era fora amb els seus ramats. Quan tornà i veié aquells forasters a casa seva, que, espantats cercaven d'ama-

gar-se, tancà la porta que era una roca enorme, i després d'aconduir les ovelles al corral, agafà dos dels mariners i se'ls menjà.

Odisseu llavors, li oferí vi per acompanyar el sopar i al gegant li agradà tant que es begué tot el barrilet que Odisseu havia dut per canviar-lo per provisions.

— I com te dius, estranger? — li preguntà abans d'adormir-se com un soc.

— Ningú — respongué Odisseu, — em dic Ningú.

Polifem s'adormí. Odisseu llavors agafà un tronc d'arbre, escalfà al foc la punta fins que es va encendre i ajudat pels companys, buidà l'ull del Cíclop. Aquest es despertà i començà a cridar i cercar sos atacants però ja aquests s'havien amagat sota les ovelles gegants.

E's cíclops veïns sentint cridar tant en Polifem acudiren a la porta i li deien: Què et passa? Qui et fa mal?, — i ell vingà cridar: Ningú em mata! Ningú m'ha buidat l'ull! — fins que els altres el deixaren per ximple.

A l'endemà Polifem obrí la porta de la cova per fer sortir les ovelles i les palpava d'una a una per assegurar-se que els presoners no fugirien. Però Odisseu i els seus companys penjats sota el ventre de les besties sortiren i corregueren cap a la nau des d'on Odisseu es despedí del Cíclop amb to burleta.

Aquest agafà llavors una enorme roca i la llençà a l'aigua. Si hi hagués vist hauria tocat la nau, però així i tot p'oduí una grossa tempesta.

Solucions al número anterior

A la vaga de consonants:

Qui vol passà un bon ratet compri nostre «Violet»

Al jeroglific:

Sobrescrit.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 474 — F. C.

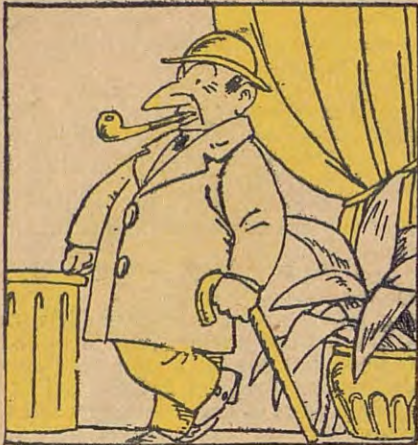
N.º 475 — Joan Lloveras

N.º 476 — Fraternal Català

N.º 475 — Carmel Ramo

L'ASTUCIA D'EN PERE NASFI

per SERRA MASSANA

En Pere Nasfi era un senyor que fent honor al seu cognom tenia una gran finor de nas en qüestions detectivesques, car així era l'especialitat

litat d'en Nasfi. Ell no perdia mai el temps, i fins quan passejava no parava d'escoltar per si recollia alguna conversa sospitosa.

Veieu? ara mateix n'ha sentit una, un subjecte que camina el seu davant diu a un company seu: —... sí, vaig a posar els pistons a una bomba de mà...

Què us ha semblat? Si en té de nas en Nasfi. No ha pogut copsar cap més paraula però ja en té ben bé prou per seguir aquells anarquistes fins al lloc on es dirigeixen.

En ésser davant d'una casa un d'ells es separa de l'altre i continua el seu camí, l'altre truca i l'obren tot seguit. Ell diu — Bon dia (així deu ésser el sant i senya) l'home entra en la casa misteriosa.

I en Nasfi que ja ho sap tot, se'n va corrents a trobar el cap de policia i li demana forces per a sorprendre el terrible anarquista en el moment de posar els pistons a la bomba de mà.

I seguit d'una colla de guàrdies es dirigeix a tota pressa al cau dels malfactors. En ésser allí, trucà, sent passos que s'acosten...

Obre un subjecte que porta una regadora. Què se li ofereix? — Doni's pres, anarquista! més que anarquista i ensenyi'm on té la bomba!

Mirin, és aquí, ara l'acabo d'arreglar; que potser volen un got d'aigua.